

In liefde groeien

Samen een artikel schrijven over onze relatie van inmiddels ruim vijftig jaar. Wat was het prachtig om dat samen te doen. Met elkaar terugkijken op belangrijke momenten en wezenlijke processen, voor elk van ons en voor ons samen. Een reflectie aan de hand van enkele momenten die belangrijk en ook bepalend waren in onze relatie.

Onze eerstgeborene; kind van het Licht

1994. Twee jaar na onze trouwdag raken we zwanger van ons eerste kindje. Na zes maanden zwangerschap wordt onze Sanne geboren; een klein dapper meisje met een gewicht van 750 gram. Kindje van het Licht noemen we haar. Ondanks alle medische hulp, haar vechtlust en onze liefde voor haar moeten we na ruim drie weken afscheid nemen van onze kleine meid. Ons verdriet is enorm en we zoeken samen een weg om hiermee verder te leven. Op een wonderlijke manier hebben we het samen ongelooflijk goed, terwijl we het ergste meemaken dat een ouder kan gebeuren. We ervaren intense puurheid en een enorm sterke verbinding. "Als we dit samen aankunnen, wat kan ons dan nog gebeuren?"; zeggen we herhaaldelijk tegen elkaar. Na Sanne krijgen we drie prachtige, gezonde kinderen. De zwangerschappen zijn spannend en geven tegelijk een sterke verbinding tussen ons. Ons ouderschap staat als een huis en we genieten als gezin enorm van elkaar.

ERNA:

Als ik aan deze periode denk voel ik me weer dankbaar. Door Sanne werden Aalt en ik vader en moeder! Naast man en vrouw kregen we samen een nieuwe verantwoordelijkheid: zo goed mogelijk zorgen voor dit kleine, dappere meisje dat met alle mogelijke medische apparatuur in leven werd gehouden. In onze angst én blijdschap hielden we elkaar op een wonderlijke manier vast. Er was alleen puurheid tussen ons met Sanne als verbindende schakel. Hoe vaak heb ik in de jaren die volgden geen heimwee gehad naar deze periode, naar die verbinding tussen Aalt en mij.

AALT:

Wat hadden we het goed met elkaar te midden van ons grote verdriet om Sanne. Dit gaf een enorm sterke band. Ik weet nog dat, als collega's of vrienden destijds vroegen hoe mijn relatie was, ik altijd zei dat de band tussen Erna en mij niet stuk kon door wat we

hadden meegemaakt. We waren erg op elkaar en op onze kinderen gericht en het was een fijne tijd. Later realiseerde ik me dat we wel erg veel op elkaar gericht waren en dat ik veel dingen waar ik plezier in had, heb opgezegd toen ik Erna leerde kennen, zoals voetballen en op stap met vrienden.

Verliefd

2003. Wanneer onze jongste een paar jaar oud is, wordt Aalt verliefd op een andere vrouw. Een heftige klik op zielsniveau die veel teweegbrengt. In de vele gesprekken die volgen, wordt het ons duidelijk dat we van elkaar houden en dat we enorm blij zijn met onze rol als ouders, maar dat we geen goede balans hebben in onze relatie als man en vrouw. Door de pijn en het verdriet heen wordt het helder dat we samen verder willen én dat elk van ons ruimte nodig heeft om te groeien. De jarenlange zoektocht die volgt, is pittig en mooi tegelijk. Bijzonder is dat Aalt nog steeds een mooie vriendschap heeft met de vrouw op wie hij verliefd werd.

ERNA:

Nadat Aalt me vertelde over zijn verliefdheid, voelde ik de angst hem te verliezen. Als een wonder kreeg ik een dieper inzicht: ik had teveel op Aalt geleund vanuit de angst het niet alleen te kunnen! Tegelijk was er een enorm verlangen om mijn ding te doen en in mijn eigen kracht te gaan staan. Met of zonder Aalt. Dit verlangen bracht tegelijk de angst voor afwijzing omhoog als ik daadwerkelijk voor mezelf zou gaan staan! Mijn angst voor afwijzing projecteerde ik op Aalt en ik schoot door in een oud mechanisme: "ik kan het wel alleen, ik heb je hulp niet nodig"-houding. Ik stopte met leunen,

Delen van pijn: luisteren zonder te verdedigen of uit te leggen; elkaar echt horen en zien: wat een cadeau!

waarmee ik een deel van de verbinding met Aalt verbrak. Ik trok me terug op een eilandje waar ik het overigens heel goed had. Goed met mezelf en soms eenzaam in de relatie. De balans vinden tussen zelfstandig mijn eigen weg gaan én de steun, liefde en support van Aalt toelaten was een lange weg.

AALT:

Mijn verliefdheid was heftig én ook fijn. Dat dit mij overkwam! Erna gaf me meteen de ruimte om uit te zoeken wat ik ermee wilde. Dat was een wijze reactie, die ik wellicht niet had kunnen opbrengen. Ik kon met de vrouw op wie ik verliefd was, intense gesprekken voeren en helemaal mezelf zijn. Het was ook heftig. De foto van onze vier kinderen in onze huiskamer kon ik niet bekijken zonder tranen in mijn ogen te krijgen. In de gesprekken tussen Erna en mij werd het ons inderdaad duidelijk dat we geen goede balans hadden en dat ik teveel in de helpersrol zat. Ik voelde me in onze relatie heel fijn als iemand met sterke schouders, die Erna kon helpen met haar ontwikkeling. We waren teveel op elkaar en op onze kinderen gericht. Ik was daar gelukkig mee, maar door die verliefdheid realiseerde ik me dat ik iets miste in mijn relatie met Erna. Het pure gevoel dat we rondom Sanne voelden was op de achtergrond geraakt. Ik miste dat intense gevoel van verbinding. Ik was teveel op Erna gericht en te weinig op mezelf.

Opnieuw verbinden: delen van onze pijn

2014. Aalt beleeft een indrukwekkende week in een boeddhistisch klooster met monnik Thich Nhat Hanh; een ommekeer voor hem en voor ons. Eén van de boeken van deze oude, wijze man geven ons een handvat om elkaar opnieuw te ontdekken, voorbij onze oordelen en angsten. We vertellen elkaar onze diepste pijnen, opgelopen in onze jarenlange relatie. De ander luistert zonder te verdedigen of uit te leggen. We horen en zien elkaar nu echt, wat een cadeau!

Samen in liefde onderweg: niet in elkaars schaduw, maar naast elkaar!

ERNA:

Op mijn eilandje heb ik veel over mezelf geleerd. Cursussen, opleidingen, mijn werk, ons gezin én het Leven zelf brachten me een enorm zelfinzicht waar ik erg dankbaar voor ben. Het was een proces dat nodig was om los te komen van Aalt en op eigen benen naast hem te staan. Het verlangen om het ook samen goed te hebben bleef. De week van Aalt zorgde voor een doorbraak. We vertelden elkaar onze diepste pijnen, opgelopen in de jaren dat we samen waren. We benoemden onze verlangens en ons gemis en de ander luisterde met een open hart. Het was een groot cadeau toen ik mezelf uiteindelijk hoorde zeggen: "Aalt, ik wil je danken voor wie je bent, je hebt me als geen ander geholpen te worden wie ik nu ben".

AALT:

Het was voor ons allebei erg belangrijk dat Erna meer op haar eigen benen

ging staan en haar ding ging doen. Iets dat voor mij redelijk vanzelfsprekend was, dacht ik toen. Ik was enorm gericht op hoe het met Erna ging. Als het met haar goed ging, ging het met ons ook goed, dacht ik. Pas later besepte ik dat ik zo op Erna was gericht, dat ik me minder open en kwetsbaar opstelde voor haar en ook dat ik minder met mezelf bezig was. Het was voor mij makkelijker om met Erna bezig te zijn, dan met mezelf. Ik was ongeduldig en miste de verbinding enorm en vond het moeilijk om te accepteren dat Erna haar ontwikkeling op haar eigen manier en in haar tempo deed, steeds meer los van mij. Ik wilde haar helper niet meer zijn, maar miste het ook. Gesprekken met vrienden en met de vrouw op wie ik destijds verliefd werd, hielpen me inzien dat Erna haar eigen weg had te gaan en dat ik alleen iets kon doen aan mijn eigen geluk. In plaats van me te bemoeien met de ontwikkeling van Erna richtte ik me meer op wat ik wilde, wat ik miste en waar mijn grenzen lagen. Toen kon ik haar de ruimte geven om helemaal haarzelf te zijn.

Onderweg

Na de week in het klooster breekt een heftige en spannende tijd aan tussen ons. Een tijd waarin we veel oude patronen doorbreken. Het is hard werken om open te blijven naar elkaar, terwijl het vertrouwen dat het goed komt er niet altijd is. Soms belanden we weer in oude, pijnlijke patronen. Maar steeds meer laten we onszelf aan elkaar zien, wat enorm bevrijdend en verbindend is. In plaats van in elkaars schaduw, staan we steeds meer naast elkaar en op eigen benen. We groeien elk en samen en zijn in liefde onderweg...

FOTO: GITTA NIEUWENBURG

Hou van elkaar maar maak van de liefde geen binding
Laat het liever een veranderende zee zijn
tussen de kusten van jullie zielen
Geef elkaar je brood maar eet niet van hetzelfde brood
Zing en dans samen en wees vol vreugde,
maar laat elk van jullie alleen zijn
En sta samen, maar niet te dicht op elkaar
Zoals de eikenboom en de cipres ook niet
in elkaars schaduw groeien

KHALIL GIBRAN, LIBANESE DICHTER (1183 – 1931) (UIT: DE PROFEET)

Erna begeleidt stiltedagen Jezelf ontmoeten in de stilte en dagen
en weekenden je plek innemen.
Aalt verzorgt retraites en begeleidt groepen in het klooster.
Voor informatie een aanmelding: www.kloosterhuissen.nl

